

Радой Ралин

Време

Да жаля ли детството, не знам?
Отмина то безрадостно, разплакано.
Животът ни е глуха равнина,
годините са пътнически влакове.

Те идват и отиват все едни,
отнасят всички спомени и мигове,
перонът пак за тръгване звъни,
а нашият живот не тръгва никъде.

А вярвам, че на нас ни предстои
една задача трудна и велика:
на тягостния мрак да устоим
и никога със мрака да не свикнем.

Да тръгнем! На народа да дадем
възторга си и силите си млади.
Бащите помнят стария подем,
но не забравят сетнешните кладни.

Излишно е разнежването тук!
В годините ни спотаени, борчески
сърцето ни да бъде свит юмрук,
готов за нападение и творчество.

Ще дойде и очакваният влак,
мечтаният от толкова години,
да ни откара не в спокоен бряг,
а там, на боя в първата му линия.

1940

КРАЙ

© 1940 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5804>]